

Федерико Гарсија Лорка

КРВАВЕ СВАДБЕ

Режија: Игор Вук Торбица

Federico Garcia Lorca

BLOOD WEDDING

Director: Igor Vuk Torbica

Српско народно позориште, Нови Сад и
ЈУ „Град театар“, Будва

Федерико Гарсија Лорка
КРВАВЕ СВАДБЕ

Режија: **Игор Вук Торбица**
Сценограф: Бранко Хојник
Костимограф: Јелисавета Татић Чутурило
Композитор: Владимир Пејковић
Сценски говор: др Дејан Средојевић
Дизајн светла: Милица Стојшић
Асистент редитеља: Стефан Чамџић
Асистент сценографа: Андреја Рондовић
Асистент костимографа: Снежана Хорват

Играју

Мајка **Варја Ђукић**
Вереница **Милица Грујичић**
Ташта **Ивана Мрваљевић**
Леонардо **Павле Поповић**
Леонардова жена **Бранка Станић**
Вереник **Вукашин Ранђеловић**
Отац **Мирослав Фабри**
Суседа и просјациња (Смрт) **Драгиња Вогањац**
Служавка **Маја Стојановић**
Први дрвосеча **Душан Вукашиновић**
Други дрвосеча **Филип Ђуретић**
Месец **Ненад Пећинар**

Serbian National Theatre, Novi Sad and
PI "Theatre City", Budva

Federico Garcia Lorca
BLOOD WEDDING

Director: **Igor Vuk Torbica**
Stage design: Branko Hojnik
Costume design: Jelisaveta Tatic Čuturilo
Composer: Vladimir Pejković
Voice coach: Dejan Sredojević, PhD
Lighting design: Milica Stojšić
Assistant to Director: Stefan Čamdžić
Assistant to Stage designer: Andreja Rondović
Assistant to Costume designer: Snežana Horvat

Characters

The Mother of the Groom **Varja Đukić**
The Bride **Milica Grujičić**
Leonardo's Mother-in-law **Ivana Mrvaljević**
Leonardo **Pavle Popović**
Leonardo's wife **Branka Stanić**
The Groom **Vukašin Ranđelović**
Father **Miroslav Fabri**
The Neighbour (woman) and beggar (Death)
Draginja Voganjac
The Maid **Maja Stojanović**
First woodcutter **Dušan Vukašinović**
Second woodcutter **Filip Đuretić**
The Moon **Nenad Pećinar**

Управник Српског народног позоришта:
др Зоран Ђерић
Директор Дrame Српског народног позоришта:
Милован Филиповић
Директор ЈУ „Град театар“:
Милена Лубарда Маројевић

Продуценти:
Елизабета Фабри, Мирела Адровић Шофранац
Технички директори:
Саша Сенковић, Душан Кнежевић
Инспирацијент: Золтан Бешењи
Суфлер: Снежана Ковачевић
Организатори:
Ана Крута Смаилагић, Бојана Склендер
Дизајн:
Игор Вук Торбица, Мерин Смаилагић
Фотографија:
Срђан Пабло Дорошки, Славен Вилус

Декор израђен у радионицама
Српског народног позоришта, Нови Сад.

Мушки костими: Горан Трајковић
Женски костими: Каталин Геро
Обућарски радови: Зоран Косановић
Шешири: Вељко Анђелковић
Модни детаљи: Александра Ковачевић

Премијера на XXXII фестивалу „Град театар“
9. августа 2018, 21.00, сцена између црква,
Стари град Будва, репризе 10, 11. и 12. августа

Премијера у СНП-у у Новом Саду
18. септембра 2018,
сцена „Пера Добриновић“, 19.30

Представа траје један сат и петнаест минута.

General Manager of Serbian National Theatre:
Zoran Đerić, PhD
Director of Drama Department Serbian National
Theatre: Milovan Filipović
Director of PI “Theatre City”:
Milena Lubarda Marojević

Producers:
Elizabeta Fabri, Mirela Adrović Šofranac
Technical directors:
Saša Senković, Dušan Knežević
Stage manager: Zoltan Bešenji
Prompting: Snežana Kovačević
Organization:
Ana Kruta Smailagić, Bojana Sklender
Design:
Igor Vuk Torbica, Merin Smailagić
Photography:
Srđan Pablo Doroški, Slaven Vilus

Stage set manufactured in Serbian National
Theatre workshops, Novi Sad.

Male costumes: Goran Trajković
Female costumes: Katalin Gero
Shoemaking: Zoran Kosanović
Hats: Veljko Anđelković
Fashion details: Aleksandra Kovačević

Premiere at the XXXII festival “Theatre City”
On 09 August 2018, 21:00, stage between churches,
Old Town, Budva, repeating on 10, 11 and 12 August

Premiere at the SNT in Novi Sad:
18 September 2018,
“Pera Dobrinović” stage, 19:30

Running time: 1 hour and 15 minutes

Надахнуће често ошворено најада
интелигенцију и природан ред ствари, треба
илегално дејиним очима и тражити Месеца.
Треба истражити Месец и веровати да нам га моје
старице у руке... Машта је разумна, срећена,
јуна равношце. Надахнуће понекад и треша,
не познаје човека и ставља сивој црва у јасне
очи наше музе. Зашто што воли. Али то и не
схватимо. Машта има у себи јесничку средину
и даје је, а надахнуће проналази јеснички чин.
Песничко дело се не може надзирати ничим.
Треба га примити као што се прима звездани
смак. Али радујмо се што јесништво може да
избеће студеним канџама разума. (Лорка, 1930)

ФЕДЕРИКО ГАРСИЈА ЛОРКА рођен је 1898.
у Фуенте Вакеросу, у шпанској провинцији
Гранада, а умро је 18. или 19. августа 1936.
Студирао је књижевност, сликарство и
музику, што је све касније дошло до изражаја
у његовом бављењу позоришном уметношћу.
Лорка је био син имућног андалузијског
земљопоседника, а никад није био успешан
ђак. Године 1909. сели се са родитељима у
Гранаду, а 1919. одлази у Мадрид да студира
књижевности и права. Упознаје се и дружи
са многим тадашњим интелектуалцима, међу
којима су Луис Буњел и Салвадор Дали, који
су га увели у поезију надреализма. Музику
је студирао код де Фаља, који му је усадио

*Inspiration often openly attacks intelligence and
natural order of things; one should look through the
eyes of a child and search for the Moon. The Moon
has to be weaved, and we should believe that it could
be placed in our hands... Imagination is reasonable,
sorted out, full of balance. Inspiration may sometimes
be wrong, it does not know humans well, and puts
a grey worm in the clear eyes of our muse. Because
it loves. However, we fail to understand that.
Imagination contains a poetic centre, and gives it
away, and inspiration locates the poetic act. Poetical
work cannot be monitored by any means. It must be
accepted in a manner one accepts the stellar collapse.
However, we should cherish the fact that poetry can
escape the cold claws of reason. (Lorca, 1930)*

FEDERICO GARCÍA LORCA was born in 1898, in
Fuente Vaqueros, Spanish Province of Granada,
and died on 18 or 19 August 1936. He studied
literature, art and music, all of which became
prominent at a later stage when he became
engaged in theatre art. Lorca was a son of a
wealthy Andalusian landowner, and never a good
student. In 1909, he moves to Granada with his
family and in 1919, he goes to Madrid to study
literature and law. He meets and socialises with
many intellectuals of that time, among whom were
Luis Buñuel and Salvador Dalí, who introduced him
to the poetry of surrealism. He studied music with
Manuel de Falla who embedded in him the love for
folk music and directed him towards collection of

љубав према народној песми и усмерио га ка сакупљању народног блага. У Мадриду се упознаје и са актуелним европским и светским збивањима и проблемима. Путовао је широм Шпаније, али је посетио и САД и Аргентину. Током путовања кроз Шпанију бележи народне напеве. У САД је стигао у доба економске кризе, па је ту земљу доживео као нехумани свет празнине и тескобе, у којем је све подређено трци за новцем. Иако се Лорка није активно бавио политиком, за време грађанског рата био је ухваћен и стрељан. Не зна се где му је гроб. Лорка је почео да пише стихове као петнаестогодишњи дечак. Његову поезију карактеришу три битне црте: артизам, утицај традиције и народних песама и лични, изразито страстан доживљај света. Лорка је писао и драме у којима описује патњу и људске страсти, пре свега жена. Његове најчувеније драме, познате и под називом „рурална трилогија“, су: *Крваве свадбе* (1932), *Јерма* (1934) и *Дом Бернарде Албе* (1936). Чита се и режира и данас, 120 година од рођења.

Лорка у Српском народном позоришту

У СНП-у су изведена најпознатија Лоркина дела: 1952. и 1981. *Дом Бернарде Албе*, 1955. *Крвава свадба*, 1957. *Љубав дон Перлимилина*, 1963. *Доња Росита или Говор цвећа* и 1967. *Јерма*.

folk treasures. In Madrid, he meets with the current European and Global events and problems. He travelled all over Spain, but also visited the USA and Argentina. During his voyages through Spain, he would record folk tunes. He arrived to USA at the time of economic crisis, so he experienced the country as an inhuman world of emptiness and anxiety, where everything was subordinated to the race for money. Although Lorca was never actively involved in politics, during the Civil War he was arrested and shot by the Nationalist militia. Location of his grave is unknown. Lorca began writing poetry when he was a fifteen-year-old boy. His poetry is characterised by three important attributes: artistry, influence of tradition and folk poetry, and his personal, exceptionally passionate experience of the world. Lorca also wrote drama plays, describing suffering and human passions, primarily female ones. His most famous plays, also known as “Rural Trilogy” are: *Blood Wedding* (1932), *Yerma* (1934) and *The House of Bernarda Alba* (1936). His works are being read and directed today, 120 years after his birth.

Lorca in Serbian National Theatre

Lorca’s best-known plays were performed at the SNT: in 1952 and 1981 *The House of Bernarda Alba*, in 1955 *Blood Wedding*, in 1957 *The Love of Don Perlimplín* and *Belisa in the Garden*, in 1963 *Doña Rosita the Spinster* or *The Language of the Flowers* and in 1967 *Yerma*.

A white ceramic figurine of a woman with wavy blonde hair, looking slightly to the right. Her face and body are splattered with bright red paint, resembling blood. The background is a solid, vibrant red. The lighting is dramatic, highlighting the glossy texture of the ceramic.

„Иако трагична у својој основи, Лоркина драма у овој магично естетизованој, вансеријској представи Игора Вука Торбице производи необичну ведрину. Упркос трагичном расплету, истинска љубав је разбила неприродно подигнуте зидове, означавајући тријумф слободе.“
Ана Тасић, „Политика“, август 2018.

“Although tragical in its core, Lorca’s drama in this magically aestheticized, outstanding play by Igor Vuk Torbica, manages to generate an exceptional serenity. Despite tragical unravelling, the true love has broken down the unnaturally erected walls, thus celebrating the triumph of freedom.”

Ana Tasić, “Politika”, August 2018.

ИГОР ВУК ТОРБИЦА дипломирао је 2013. на Катедри за позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду, у класи проф. Алисе Стојановић. Тренутно је на докторским студијама. Као асистент режије сарађивао је на представама Дина Мустафића (*Рођени у ЈУ*, Југословенско драмско позориште, Београд, *Patriotic Hypermarket*, Битеф театар, Београд), Соње Вукићевић (*Рогољџици*, Српско народно позориште, Нови Сад) и Ане Ђорђевић (*Четирнаест*, Народно позориште Републике Српске, Бања Лука). Режирао је Молијеровог *Дон Жуана* (Народно позориште „Тоша Јовановић”, Зрењанин), фон Клајстов *Разбијени крча* (Југословенско драмско позориште, Београд), Толеровог *Хинкемана* (Загребачко казалиште младих, Загреб), фон Хорватове *Приче из Бечке шуме* (Градско драмско казалиште „Гавела”, Загреб), Нушићеву *Ожалошћену породицу* (*Žaluoja družina*, Словенско људско гледалишче, Цеље/Прешерново гледалишче, Крањ), Толстојево *Царство мрака* (Народно позориште, Београд), Шекспировог *Тити Андролика* (Загребачко казалиште младих, Загреб). Добитник је награде „Хуго Клајн” за најбољег студента позоришне режије у генерацији. *Покојник* Бранислава Нушића, његова испитна представа на трећој години, добила је главну награду фестивала „Студио фест”, уврштена је у редовни репертоар Југословенског

IGOR VUK TORBICA graduated in 2013 at the Department for Theatre and Radio Directing, Faculty of Dramatic Arts in Belgrade, in the class led by Professor Alisa Stojanović. He is currently on his PhD postgraduate studies. As assistant to director, he collaborated in plays directed by Dino Mustafić (Born in YU, Yugoslav Drama Theatre, Belgrade, Patriotic Hypermarket, Bitef Theatre, Belgrade), Sonja Vukićević (The Patriots, Serbian National Theatre, Novi Sad) and Ana Djorđević (Fourteenth, National Theatre of the Republic of Srpska, Banja Luka). He directed Molière’s Dom Juan (National Theatre “Toša Jovanović”, Zrenjanin), Heinrich von Kleist’s The Broken Jug (Yugoslav Drama Theatre, Belgrade), Ernst Toller’s Hinkemann (The Zagreb Youth Theatre, Zagreb), Odon von Horvath’s Tales from the Vienna Woods (Gavella Drama Theatre, Zagreb), Nušić’s Bereaved family (“Žaluoja družina”, Celje People’s Theatre, Celje/ Prešeren Theatre Kranj, Kranj), Tolstoy’s play The Power of Darkness (National Theatre, Belgrade), Shakespeare’s Titus Andronicus (The Zagreb Youth Theatre, Zagreb). He received “Hugo Klajn” awards for the best student of generation in theatre directing. The Deceased, written by Branislav Nušića, his exam play in the third year of studies, won the main awards on the “Studio Fest” Festival, and it has been listed on the regular repertoire of the Yugoslav Drama Theatre and on the Nusić’s Days in Smederevo, it was pronounced the best

драмског позоришта, а на Нушићевим данима у Смедереву проглашена је за најбољу представу фестивала. За представу *Хинкеман*, Торбица је на Југословенском позоришном фестивалу „Без превода“ у Ужицу 2016. добио награду „Ардалион“ за најбољу режију. То је била најбоља представа фестивала и према оцени стручног жирија и мишљењу публике. На 31. фестивалу „Гавелине вечери“ најбоља представа поново је била *Хинкеман*, а Торбица је добио награду за режију. Иста је представа освојила и награду хрватског глумишта за најбољу драмску представу у целини, а на 24. међународном фестивалу малих сцена у Ријеци, *Хинкеман* је освојио четири награде жирија, од чега Игор Вук Торбица за најбољег редитеља.

Festival play. For the play *Hinkemann*, Torbica won at the Yugoslavian Theatre Festival “No Translation” in Užice, in 2016, the Ardalion Award for best directing. That was the best performance of the Festival according to both the Jury of experts and the audience at the 31st Festival “Gavela’s Nights”, the best play was *Hinkemann* again, and Torbica received award for directing, and the same play also won the award of Croatian actors for the best drama performance as a whole, and on the 24th International Small Scene Theatre Festival in Rijeka, *Hinkemann* won four Jury awards out of which Igor Vuk Torbica received one for best director.

ОДБРАНИТИ ЛОРКУ

Непосредно пред позив који сам добио од вођства „Града театра“ из Будве, с предлогом да заједно остваримо представу, вратио сам се био проучавању Чаплинових филмова и средстава којима је остваривао заокружену цјелину својих свјетова. Многи би ме већ на овом мјесту прекинули и питали какве везе Чаплин и његова умјетност имају са Лорком и представом која је, неколико мјесеци потом, настајала на позорници Српског народног позоришта у Новом Саду, а онда и довршена у девет последњих дана проведених у Будви. И заиста, на први поглед је мало тога што се у геометризованом и грубом слепстик-хумору код Чаплина може упоредити са Лоркиним поетским свијетом и његовим описима прашњавих и пустих пејзажа Шпаније. Међутим, на други поглед – или на мој други поглед – испод поменутих Чаплинових тјелесних скечева, увијек је избијала једна једноставна, проста и њежна поетска истина. Изнова је Чаплин у сваком свом дјелу, проналазио начине да проговори о суштинским стрепњама човјека, о његовим страстима и његовим сновима. За мене, Чаплин јесте био и увијек ће остати пјесник, умјетник само различитог ритма и другачијих слика но оних које можемо да пронађемо код Лорке, али једнаке стваралачке потребе и искрености.

Ово никако не значи да смо наше *Крваве свадбе*

DEFENDING LORCA

Just before receiving the invitation from the management of “Theatre City” Budva, proposing to jointly create a play, I have returned from studying Chaplin’s films and tools he used to express the well-rounded integrity of his worlds. Many would have stopped me right here, asking what have Chaplin and his art got to do with Lorca and the play which, several months after, was already being created on the stage of Serbian National Theatre in Novi Sad, and finalised within last nine days spent in Budva.

Indeed, at a glance, there is very little in Chaplin’s geometrical and crude slapstick humour that can be compared with Lorca’s poetic world and his descriptions of dusty and barren Spanish landscapes. However, at a second glance, - or at my second glance – underneath the said Chaplin’s corporal sketches there was always simple and gentle poetical truth. Chaplin would all over again find, in his every piece of work, the ways to speak about the fundamental human fears, about their passions and dreams. For me, Chaplin was and will always be a poet, an artist with a merely different rhythm and imagery that one can experience in Lorca’s works, but with equal creative drive and honesty.

This by no means understands that we have staged our Blood Wedding with the aid of Chaplin’s resources. Something completely different is in question. In those days, once I have

сценски упризорили уз помоћ Чаплинових средстава. Нешто сасвим друго је у питању. Тих дана, када сам добио позив из Будве, у мени је снажно одјекивао један сасвим мали дио из монолога који Чаплин износи у свом „Великом диктатору“. У мом слободном преводу, звучало би некако овако: „Ми размишљамо сувише, а осјећамо толико мало...“!

Ето реченице одговорне за то што сам, неколико дана након позива на сарадњу, одлучио да управим „Града театра“ предложим да радимо управо Лоркине *Крваве свадбе*. Заиста, окружени смо вулгарношћу и грубошћу, убрзаним свијетом сталне промјене, стварности непрекидне буке и бијеса, са којом и сам редовно улазим у једнако бучан и бијесан дијалог. Међутим, у том конкретном тренутку, у моментима промишљања шта би био наслов који би нас окупио у заједничком раду, пожелио сам кренути неким другим путем, неким погледом искоса, издвојеним и тихим мјестом. Мјестом које је потребно осјетити прије него ли рационално анализирати. Чаплин ме је постидио једном једином реченицом и ја сам му рекао: „У праву си, хајде да кренем из оног мени мање познатог“.

Хтио сам одмах да пронађем текст због којег би ме многи на првом мјесту упитали – нама редитељима веома добро знано питање – „Шта ћеш са тим данас?“. Већ сам имао и спреман одговор, да ме не

received the invitation from Budva, there was a strong echo running in my mind comprising a very small portion of a monologue that Chaplin delivered in his “Great Dictator”. In my free translation, it would sound something like this: “We ponder too much and feel too little...“! That is the sentence responsible for my decision, only a few days after the invitation for cooperation, to propose to the management of “Theatre City” to do the Lorca’s Blood Wedding. Indeed, we are encircled with vulgarity and crudeness, in the accelerated world of constant changes, a reality filled with perpetual noise and fury, with which I regularly enter into with equally loud and angry dialogue. However, at that particular moment, in the moments of deliberation on what would be the title that would gather us in our joint work, I wanted to take some different path, to take an askew look in an isolated and quiet place. A place that would have to be felt rather than rationally analysed. Chaplin put me to shame by the single sentence, and I responded to him: “You are right, let’s start from what is less known to me”. I immediately wanted to find the text for which many would have initially asked me – a question very well known to us, directors – “What are you going to do with that today?”. I have already had an answer - that I was not interested in the “today”, that if we had to find an immediate grounds and foundations in the

занима то „данас“, да, ако свакој ствари коју чинимо морамо наћи и тренутно уземљење и утемељење у непосредном „сад и овдје“, онда к врагу са цјелокупном умјетношћу. Хтио сам позвати људе да на тренутак престану да мисле из сопственог пакла субјективитета. Да пусте знање и да осјете. Да неком другом центру, а не оном церебралном, дозволе да прими једно дјело. Да умире буку својих мисли и да прије свега слушају и осјете.

Лорка је био мој први избор, не само због неоспорног мјеста у цјелокупној европској и свјетској пјесничкој традицији, него и стога што је један од ријетких аутора који је успио пренијети свој пјеснички језик у театарске оквири, истовремено се опирајући томе да се повинује законима традиционалног драмског склопа, сукоба, фабуларног развоја и значења. Сем тога, на просторима наше некадашње заједничке земље, Лорка је дуго запостављан на позоришним сценама. На тим нашим географским просторима заправо је заувјек остало неоткривено, или бар не у потпуности откривено, оно што се назива „новом шпанском поезијом“. Парадоксално, јер могли бисмо примјетити да је толико тога заједничког у мотивима наших двају поетских и језичких наслеђа. (Није тек случај ни коинциденција то што је, рецимо, надреализам тако брзо – након што је израстао из гласова махом шпанских аутора – нашао свој тренутан одговор и код

current “now and here” for everything we do, then to Hell with the entire world of art. I wanted to invite people to stop for a moment to think from their respective subjectivity hellholes. To let go off the knowledge and start to feel. To allow one centre, other than the cerebral one, to accept a piece of work. To hush the noise of their thoughts and to primarily listen and feel.

Lorca was my first choice, not only because of his place in the entire European and global poetic tradition, but also because he is one of the rare authors who managed to transfer their poetic language into the theatrical framework, at the same time resisting to comply with the laws of traditional dramatic mindset, conflict, fabular development and meaning. Apart from this, on the soil of our once common country, Lorca has been neglected in theatre for a long time. In our geographical space the item called “The New Spanish Poetry” has remained eternally undiscovered, or at least not fully discovered. This is a paradox, since otherwise we could have noticed a multitude of common motives in our joint poetical and language heritages. (It was not a mere coincidence that, for instance, surrealism so quickly – after it grew in the expressions of mostly Spanish authors – found its immediate response also among Yugoslav authors). In that sense, Lorca was an author with whom we could realise the subconscious associations and dialogues throughout the play without any prior

аутора југословенских народа). Лорка је, у том погледу, за мене био аутор са којим бисмо, и без правог предзнања публике, могли остварити подсвјесне асоцијације и дијалоге кроз представу. Уосталом, он је у својој поетици помирио оно што се на нашим просторима, сва је прилика, никад неће помирити. Као ни један аутор пре њега, Лорка је објединио, у једнакој мјери и снази, три поетска, ауторска, и, рекао бих, идеолошка плана: умјетничке традиције, народног и личног.

Много пута до сада у својим сам јавним иступима упоређивао нашу текућу стварност са ратним стањем. Узимао сам себи то за право, иако ме је било лако оспорити. Сада, овдје, то чиним крајње условно и посредно. Заборавио сам гдје сам чуо ту причу, да ли ми је неко причао или сам је пак негдје прочитао. Но, као и многе друге приче, и ова је напосто временом постала моја. Прича говори о следећем. У сред наших последњих ратова, у граду који је био под рафалним паљбама и сукобима, знало се ноћу чути како негдје из неког стана, неко, без изричите амбиције, свира виолину, сасвим тихо и за себе. Они који су могли чути инструмент и концентрисати се на звук мелодије, бар накратко би осјетили одсуство страха. Кад о томе размишљам, волио бих да ова представа изазове сличан осјећај.

Игор Вук Торбица

knowledge of the audience. Besides, with his poetry he managed to reconcile something that in our region, it seems very likely, will never be reconciled. Unlike any author before him, Lorca incorporated, in equal measure and strength, three poetical, authorial, and, I would say, ideological layouts: artistic tradition, folklore and personal.

Many times, so far, in my public appearances, I have been comparing our current reality with the state of war. I used to take that liberty although it was easy to discredit me. Now and here, I am doing this extremely conditionally and indirectly. I forgot where I have heard that story, whether somebody has told me, or I have read it. So, as many other stories, this one simply became mine with the course of time. The story goes as follows. In the middle of our recent wars, in a city that was under the constant burst fire and hostilities, could be heard, coming from some apartment, apparently without any particular ambition, the sound of a violin being played very softly and for own pleasure. Those who could hear the instrument and concentrate on the sound of the tune, would at least for a moment feel the absence of fear.

When I think about that, I would like this play to raise a similar feeling.

Igor Vuk Torbica

БРАНКО ХОЈНИК рођен је 1975. Дипломирао је на Академији ликовних умјетности у Љубљани. Као сценограф радио је на више од сто двадесет позоришних представа у готово свим словеначким позориштима, али и шире (у Хрватској, Србији, Немачкој, Русији, Норвешкој). Радио је и у Опери и Балету Словенског народног гледалишча. Редовно сарађује са многим реномираним словеначким редитељима, као што су Јернеј Лоренци, Едуард Милер, Вито Тауфер, Матеја Колежник, Томи Јанежич. Добитник је престижних награда на бројним позоришним фестивалима, као и три награде за сценографију на Борштниковом фестивалу словеначког театра. Представе на којима је сарађивао награђене су на разним међународним фестивалима, међу осталим, на БИТЕФ-у и на фестивалу „Контакт“ у Пољској. Добитник је гран-прија Међународног позоришног института за музичко-сценски пројекат „Од памтивека“ (“From time immemorial”), којим је дириговала Кармина Шилец, 2006. године, награде Удружења позоришних критичара и истраживача Словеније за представу *Орестеја* редитеља Јернеја Лоренција 2009, награде „Учимура“ Међународног позоришног института за но-драму *Вештар у иранама борова* редитеља Јернеја Лоренција 2009, гран-прија на сарајевском фестивалу МЕСС за представу *Краљ Иби* истог редитеља 2016. Тим који

BRANKO HOJNIK was born in 1975. He graduated from Academy of Fine Arts and Design in Ljubljana. As stage designer, he worked on more than twenty theatre performances in almost all Slovenian theatres, but also outside Slovenia (in Croatia, Serbia, Germany, Russia, Norway). He worked in the Opera and Ballet of the Slovene National Theatre. He regularly cooperates with many renown Slovenian directors such as Jernej Lorenci, Eduard Miler, Vito Taufer, Mateja Koležnik, Tomi Janežič. He is a recipient of prestigious awards at many theatre festivals, as well as three awards for stage design at Borstnik's Theatre Festival of Slovenian theatre. Theatre performances in which he took part received awards at many international festivals, among which are BITEF, and „Kontakt“ International Theatre Festival in Poland. He was awarded grand-prix by the International Theatre Institute for musical-stage project “From time immemorial”, conducted by Karmina Šilec in 2006, award from The Association of Theatre Critics and Researchers of Slovenia for the play *Oresteia* directed by Jernej Lorenci in 2009, “Uchimura” award by the International Theatre Institute for *Noh-play Winds in the Pines*, directed by Jernej Lorenci in 2009, grand-prix by the Sarajevo MESS Festival for *King Ubu (Ubu Roi)* by the same director in 2016. The team who worked on the play *The Iliad*, based on the Homer's epic, directed by Jernej Lorenci, won the

је радио на представи *Илијада*, рађеној по истоименом Хомеровом спеву у режији Јернеја Лоренција, добио је награду на 49. БИТЕФ-у и гран-при и награду критичара и новинара међународног фестивала „Контакт“ у Пољској 2016. Позоришна адаптација књиге Виктора Франкла „Рећи ДА животу упркос свему: искуства једног психолога у концентрационом логору“ у режији Томија Јанежича номинована је за награду за сценографију „Златна маска“ у Москви 2016. године.

award at 49th BITEF and grand-prix of critics and journalists at the „Kontakt“ International Theatre Festival in Poland in 2016. Theatre adaptation of Viktor Frankl’s book “Saying Yes to Life in Spite of Everything: A Psychologist Experiences the Concentration Camp” directed by Tomi Janežič was nominated for stage direction award at the “Golden Mask” Festival in Moscow in 2016.

ЈЕЛИСАВЕТА ТАТИЋ ЧУТУРИЛО дипломирала је 1994. на Факултету примењених уметности и дизајна у Београду, Одсек костимографија. Мастер студије завршила је на Централном факултету „Сент Мартинс“ за уметност у Лондону 2002. Члан је УЛУПУДС-а од 1997. у статусу слободног уметника. Аутор је преко шездесет позоришних костимографија и сценографија у представама Југословенског драмског позоришта, Атељеа 212, Београдског драмског позоришта, Народног позоришта у Београду, Звездара театра, позоришта „Душко Радовић“, позоришта „Бошко Буха“, позоришта „Пинокио“, позоришта „Пуж“, БЕЛЕФ-а, БИТЕФ театра, фестивала „Град театар“ из Будве, Центра за културу Тиват, Градског позоришта у Подгорици, Народног позоришта Републике Српске, Народног позоришта у Нишу, Народног позоришта у Крушевцу. Аутор је више филмских и ТВ костимографија. Од 2004. до 2008. предавала је Сценски костим на Одсеку за костимографију на Академији лепих уметности у Београду. На Катедри за позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду предаје сценографију и костимографију, у звању доцента од 2016. Добитник је награде УЛУПУДС-а за дипломски рад 1994, признања за дизајн костима YUSTAT-овог Бијенала сценског дизајна у представи *Момо* у режији Ђурђе Тешић, 2005, награде за најбољу

JELISAVETA TATIĆ ČUTURILO graduated in 1994 from the Faculty of Applied Arts in Belgrade, Costume Design Department. She completed her Master studies at Central Saint Martins College of Art in London, in 2002. She is a member of ULUPUDS (The Association of Applied Arts Artists and Designers of Serbia) since 1997 as a freelance artist. She designed over sixty theatre costume and stage design productions for performances of the Yugoslav Drama Theatre, Ateljea 212, Belgrade Drama Theatre, National Theatre in Belgrade, Zvezdara Theatre “Duško Radović” Theatre, Theatre “Boško Buha”, “Pinocchio” Theatre, “Puž” Theatre, BELEF, BITEF Theatre, “Theatre City” Festival in Budva, Culture Centre Tivat, City Theatre Podgorica, National Theatre of the Republic of Srpska, National Theatre in Niš, National Theatre in Kruševac. She is the author of several film and TV costume designs. From 2004 to 2008 she taught Stage costume at Costume Design Department of Faculty of Fine Arts in Belgrade. At the Department of Theatre and Radio Direction of the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade she teaches set and costume design as Assistant professor since 2016. He was awarded ULUPUDS for BS, awards for costume design in play *MOMO* directed by Djurdja Tešić, at JUSTAT’s Biennale of Stage Design 2005, award for the best costumes in the show *Broken Jug*, directed by Igor Vuk Torbica at the 45th Festival Days of Comedy in Jagodina in 2016. For “Theatre

костимографију у представи *Разбијени крчај* у режији Игора Вука Торбице на 45. фестивалу „Дани комедије“ у Јагодини, 2016. За „Град театар“ је радила костимографију за представу *Кокоска* Николаја Кољаде у режији Јагоша Марковића, копродукцију са Југословенским драмским позориштем (XIII фестивал, 1999. год), за *Пад* Биљане Србљановић у режији Горчина Стојановића, копродукцију са БИТЕФ-ом и фестивалом “Steirischen Herbst” (XIV фестивал, 2000) и дизајн свечаног отварања „Ал’ своје нисмо разлоге прећутали“ Стевана Копривице у режији Милана Караџића (XXII фестивал, 2006).

ВЛАДИМИР ПЕЈКОВИЋ рођен је 1976. Композитор је из Београда. У његовом раду значајно место заузима музика за позориште и филм. До сад је компоновао музику за више од сто педесет позоришних представа различитих жанрова, за које је више пута награђиван. Поред компоновања ради при театру и као музички супервизор, дизајнер звука и извођач (клавир, гитара, бас-гитара, жива електроника). Сарађује са београдским бендовима. Као композитор ради при институционалним и независним продукцијама у Србији и региону, Француској, Немачкој, Италији, Словенији. Живи у Београду.

City” she worked on costume design in the play *Chicken* by Nikolay Kolyada, directed by Jagoš Marković, then in the coproduction with Yugoslav Drama Theatre (XIII festival, in 1999), for *The Fall* by Biljana Srbljanović, directed by Gorčin Stojanović, followed by the coproduction with BITEF and “Steirischen Herbst” Festival (XIV festival, 2000), and in design of the ceremonial opening of “But our reasons we have not kept to ourselves” (Al’ svoje nismo razloge prećutali) created by Stevan Koprivica, directed by Milan Karadžić (XXII festival, 2006).

VLADIMIR PEJKOVIĆ was born in 1976. He is a composer from Belgrade. In his works, theatre and film music take an important part. So far, he has composed music for over hundred and fifty performances in various genres, for which he has received several awards. Apart from composing, he works as a musical supervisor for theatre, sound designer and performer (piano, guitar, bass guitar, live electronics). He cooperates with bands from Belgrade. As a composer he works for institutional and independent productions in Serbia and the region, France, Germany, Italy, Slovenia. He lives in Belgrade.

SERBIAN NATIONAL THEATRE

Pozorišni trg 1, 21000 Novi Sad
Telephone exchange: +381 21 66 21 411

For publisher / ZORAN ĐERIĆ, General Manager
Drama Department / MILOVAN FILIPOVIĆ, Director

Photographer / SRĐAN DOROŠKI
Copy Editor / SONJA VIDAKOVIĆ SAVIĆ
Digital Typeface / LJILJANA BILBIJA

Print / ARTPRINT MEDIA Ltd, Novi Sad
Circulation 500

158th Season 2018/2019

www.snp.org.rs

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЂЕРИЋ, управник
УЈ Драма / МИЛОВАН ФИЛИПОВИЋ, директор

Фотографије / СРЂАН ДОРОШКИ
Технички уредник / СОНЈА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / АРТПРИНТ МЕДИА доо, Нови Сад
Тираж 500

158. сезона 2018/2019.

www.snp.org.rs

